

„A TESTVÉRI SZERETET MARADJON MEG KÖZÖTTETEK”

Március 19., szombat délután

Krisztus saját tapasztalataiból ismerte meg az emberiség vágyait és szükségleteit. Isten egyszülött Fia elszakíthatatlan kötelékkel fűzte össze magát az emberek fiaival. Ezért „nem szégyenli őket atyjafiainak hívni” (Zsid 2:11). Áldozatunk, szószólónk és testvérünk lett, aki az Atya trónja előtt emberi formában és örök időkre eggyé lett velünk, akiket megváltott... Emberfiává lett. Mindezt azért tette, hogy az embert a bűn fertőjéből és lealacsonyító voltából megmentse és felemelje, hogy Isten szeretetét sugározhassa, és részesülhessen a megszentelt élet örömeiben. (...)

Ez a szeretet páratlan! A mennyei Király gyermekeinek neveztesünk! Ó, mily becses ígélet! A legmélyebb elmélkedésre méltó dolog! Még ha minden emberi kötelék megszűnik is, ha barát baráthoz hűtlen lesz, ha az anyák megszűnnek gyermekeiket szeretni, ha az ég és a föld elmúlik, Isten hozzánk való szeretete soha meg nem változik. Ez a gondolat meghódítja a lelket, és a szívet Isten akaratának rendeli alá. Minél többet foglalkozunk a keresztfényében Krisztus jellemével, annál több kegyelmet, gyengédséget és megbocsátást látunk egybefonódva igazsággal és jogossággal. Annál érthetőbben és világosabban felismerhetjük Isten végtelen és örökkévaló szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékát, és annál inkább megérthetjük azt a bensőséges, szívbeli részvétet, mely az anyának elveszett gyermeke utáni szerető sóvárgását is végtelenül felülmúlja! – *Jézushoz vezető út*, 14–15. o.

Atyánknak nevezzük Istent, egyazon család gyermekeinek tartjuk magunkat, de mikor hajlandóság mutatkozik, hogy aláássuk valaki tekintélyét, hogy magunkat emeljük a polcra, akkor az ellenség szíve szerint teszünk, akkor megszorítjuk azt, akiről valljuk, hogy követői

vagyunk. Az a gyöngédség és szánakozás legyen példa előttünk, amelyet Jézus tanúsított drága életében, hogyan bánjunk másokkal, különösen pedig a Krisztusban testvéreinkkel.

Isten folyton javunkra van, mi mégis félvállról vesszük kedvezéseit. Az Úr végtelen gyöngédséggel szeret minket, bennünk mégis alig pislog szeretet egymás iránt. Túl szigorúak vagyunk azokkal szemben, akik szerintünk tévelyegnek; másrészt túl érzékenyek vagyunk, ha minket ér a legkisebb hibáztatás, vagy ha a mi viselkedésünket teszik kérdéssé. (...)

Naponta örvendezünk a menny nagylelkűségének, ezért szerető hálának kellene fakadni szívünkől Isten iránt, ami embertársaink iránt is szeretetre hangolna minket, s arra vezetne, hogy szívünkön viseljük felebarátaink javát. Ha elgondolkoznánk Isten irántunk tanúsított jóságán, ez elzárná a lelkünk ösvényeit az ördög sugallatai előtt. – *Bizonyásgtételek*, 4. köt., 222. o.

A Krisztus és népe közötti egységnek élőnek, valóságosnak és egyedinek kell lennie, mint amilyen az Atya és a Fiú közötti egység. Ezt eredményezi a Szentlélek bennünk lakozása. Isten minden igazi gyermekének be kell mutatnia a világnak azt, hogy egységben él Krisztussal és a testvéreivel. Akinek a szívében Jézus lakik, az megtermi a testvéri szeretet gyümölcsseit. Felismeri, hogy Isten családjának tagjaként kötelessége lelkületével, szavaival és tetteivel ápolni, táplálni és gyarapítani a szeretetet és a keresztény közösséget. – *Sons and Daughters of God*, 193. o.

Március 20., vasárnap

Isten megbecsülte Ábrahámot. Mennyei angyalok látogatták meg és beszélgettek vele, mint barát a baráttal. Amikor Sodoma megítélése közeledett, Isten nem titkolta el Ábrahám elől, és a pátriárka közbenjárt Istennél a bűnösökért. Az angyalokkal való találkozása a vendégszeretetnek is szép példája.

Egy forró nyári napon, délidőben a pátriárka sátra ajtajában ült a csendes tájat szemlélve, amikor a távolból három vándort látott közeledni... Nem várva, hogy szívességet kérjenek, Ábrahám gyorsan felállt, és amikor úgy tűnt, hogy az idegenek más irányba térnek, utánuk sietett, és udvariasan kérte őket, tiszteljék meg, és pihenjenek meg

nála. Saját maga hozott vizet, hogy lemoshassák lábukról az út porát, ő maga választott nekik ételt, és amíg az árnyékban pihentek, az étel el is készült. Tisztelettel állt mellettük, amíg vendégszeretetében részeseültek. Ezt az udvarias tettet Isten olyan fontosnak tartotta, hogy feljegyeztette Igéjében, és ezer évvel később az ihletett apostol így utalt rá: „A vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert ez által némelyek, tudtukon kívül, angyalokat vendégeltek meg.” (Zsid 13:2) – *Pátriárkák és próféták*, 138. o.

Sokan vannak még, akik számára áldássá tehetnénk otthonukat. Társas összejöveteleinket, vendéglátásainkat ne a világ szokásai irányítsák, hanem Krisztus Lelke és Isten Igéjének tanításai! A zsidók minden ünnepükbe bevonták a szegényt, az idegent, valamint a lévitát is, aki egyrészt segített a papnak a szentélyben, másrészt vallási tanító és misszionárius volt. Mindezeket a nép vendégeinek tekintették, akikkel minden társadalmi és vallási örvendezéskor megosztották vendégszeretetüket, és gyengéden gondoskodtak róluk a betegség és a szükség idején. Ők azok, akiket szívesen kell látnunk otthonunkban. Ez a meleg fogadtatás sokat tehet a misszionárius ápoló vagy tanító, a gonddal terhelt, dolgos anya vagy a sok hajléktalan, szegénységgel és csüggedéssel küzdő gyenge és idős ember megvidámítására és bátorítására. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 352. o.

Ne gondold, hogy csorbát üt tekintélyeden, ha szolgálod a szenvedő embert. Ne légy közömbös és lenéző azokkal, akik megrongálták a Lélek templomát. Ők Isten szánakozásának tárgyai. Aki mindene-
ket teremtett, mindenekért aggódik is. A legmélyebbre hullottak sem esnek szeretetén és szánalmán kívül. Igazi tanítványai az Ő lelkületét fogják tanúsítani. A szeretet, melyet Krisztus iránti szeretetünk ihlet, emberi mértékkel felbecsülhetetlen értéket lát mindenki-
ben, akár szegény, akár gazdag. Olyan szeretetet nyilvánítsunk az életünkkel, mely magasztosabb, minthogy szavakkal ki lehetne fejezni.

Ha szidunk valakit, szívük gyakran megkeményedik, de a Krisztusban irántuk kifejezett szeretetnek ellene nem állhatnak... Üzenetünk legyen ez: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét.” – *Bizony-ságtételek*, 6. köt., 279. o.

Március 21., hétfő

Bár Isten a maga képmására teremtette őt, de az ember mértéktelenségével megsértette testi természetében az elvet és Isten törvényét. Bármilyen mértéktelenség elzsibbasztja az érzékeny szerveket, s annyira elgyengíti az agy idegerezét, hogy képtelenek nagyra becsülni az örökévaló dolgokat. Ehelyett a közönséges ügyek színvonalára rántják le azokat. Az alantasabb szenvedélyek szolgátságba vetik az agy magasabb rendű erőit, melyeket pedig magasztos célra tervezett az Úr. Ha helytelen testi szokásaink vannak, szellemi és erkölcsi képességeink sem lehetnek erősek, mert szoros az összefüggés a testi és az erkölcsi között. Péter apostol megértette ezt, ezért is emelte fel figyelmeztetőn hangját a testvérei előtt: „Szeretteim, mint vándorokat és hontalanoakat intelk titeket, tartózkodjatok a testi kívánságoktól, melyek a lélek ellen küzdenek.”

Alig akad erkölcsi erő a névleges keresztény világban. Mindaddig helytelen szokásoknak hódolnak, semmibe veszik a testi és az erkölcsi törvényeket, míg csak ijesztően alacsony fokra nem züllött mind az erény, mind az istenfélelem általános színvonala. Olyan szokások, amelyek csökkentik a testi egészség színvonalát – aláássák a szellemi és az erkölcsi erőt is. A természetellenes étvágy és szenvedélyek kielégítése döntő hatással van az agyidegekre. Az állatias érzékeket erősíti, az erkölcsieket pedig elnyomja. A mértéktelen ember számára lehetetlen kereszténynek lenni, hiszen magasztosabb erőit a szenvedélyek rabzolgátságába vetette. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 50–51. o.

Hatalmas felelősség hárul azokra, akik az Úr erőforrásainak talentumaival rendelkeznek. Nem költhetik a pénzt saját önző vágyaik kielégítésére, mert ezzel Isten tárházát rövidítik meg. Isten mérhetetlen jósága és a Szentlélek munkálkodik az emberben, és arra készíti, hogy még többet áldozzon Isten művére, és eszközeit Isten dicsőségére használja fel.

Amikor azt gondoljátok, hogy önző vágyaitok kielégítésére is felhasználhatjátok az Úr pénzét, jusson eszetekbe, hogy még sokan élnek szegénységben, és nincs lehetőségük élelmiszert, valamint ruházatot vásárolni, de ezek az emberek is Isten örökségét képezik. Mindenki irányába, de főleg a hittestvéreink felé kell jót cselekednünk. Ha a mennyei erőforrások birtoklói Isten hűségese követéivé válnak, akkor bölcsen fogják felhasználni javaikat, hogy egyetlen hittestvérük se

éhezzen, vagy ne érezzen hiányt a ruházkozásban. – *The Upward Look*, 29. o.

Az élet és a hit legmélyebb és legvalóságosabb filozófiája az, hogy Istennel szoros kapcsolatra kell eljutnunk. (...)

Szorosan kapaszkodjatok Jézusban! (...) Bármilyen is történik, lelketek maradjon meg Isten szeretetében, s akkor lelkileg erős emberek lesztek. Minden helyes magatartás és tiszta jellem alapja Isten folyamatos elismerése és az iránta érzett bizalom, hála. Sose veszítsétek el bizodalmatokat Istenben! – *Letter 22*, 1886. szeptember 19.

Március 22., kedd

Minél magasabb a betöltött munkakör, minél nagyobb felelősséget kell hordozniuk, annál messzebbre hat befolyásuk, és annál jobban kell Istenre támaszkodniuk. Sohasem szabad elfelejteniük, hogy a munkába hívással együtt kapják azt a felhívást is, hogy meggondoltan, vigyázva járjanak embertársaik előtt. Tanulóként kell Isten előtt állniuk. A tisztesség nem teszi szentté a jellemet. Isten megdicsőítése és parancsolatainak megtartása teszi igazán nagygyá az embert. (...)

Nem könnyű a vezetéssel megbízott ember útja. Tekintsen minden nehézséget imára szólításnak! Sohasse mulasszon el tanácsot kérni a bölcsesség csodálatos Forrásától! A Mestertől kapott erővel és értelemmel képes lesz ellenállni a szentségtelen befolyásnak. Külön tudja választani a jót a rossztól. Helyesli azt, amit Isten helyesel, és komolyan küzd, nehogy helytelen elvek honosodjanak meg Isten művében. – *Próféták és királyok*, 30–31. o.

Jézus Krisztus visszahelyezte Pétert apostolságába. Azonban az a tisztelet és tekintély, amit Krisztustól kapott, nem adott neki elsőséget, főhatalmat tanítványtársai fölött. Ezt Krisztus világossá tette, mikor Péter kérdésére: „Uram, ez pedig mint lészen?” ezt válaszolta: „Mi közöd hozzá? Te kövess engem.” (Jn 21:22) Pétert nem úgy tartották tiszteletben, mint az egyház fejét. Az a kegy, amelyet Krisztus gyakorolt az Őt megtagadó tanítványa iránt, és az a tény, hogy megbízta a nyáj legeltetésével, valamint Péter hűsége Krisztus iránt – visszaadta számára tanítványtársai bizalmát. Péternek nagy befolyása volt az egyházban. Azt a leckét azonban, amelyet Krisztus adott

neki a Galileai-tengernél, Péter magával vitte egész életén át. – *Jézus élete*, 817. o.

Isten azt akarja, hogy sokkal többet imádkozzunk, és sokkal kevesebbet beszéljünk. Dicsfénye előnti a menny kapuját, s a fényt beraogyogtatja mindenki szívébe, aki helyes kapcsolatban áll vele. (...)

Ne gáncsoljuk a felelősség hordozóit. Otthonotokban ne mérgezzétek meg a beszélgetést az Úr munkásainak bírálgatásával. Azok a szülők, akik megengedik az ilyen bíráló lelkületet, nem azt tárják gyermekeik elé, ami bölcsésé tesz az üdvösségre. Szavuk nem csak a gyermekek, de az idősebbek hitét és bizalmát is megrendíti. Egyikünk sem tiszteli eléggé a szent dolgokat. Sátán a leglelkesebben összefog a vádaskodóval, hogy a hitetlenséget, irigységet, féltékenységet, tiszteletlenséget melengesse. Szüntelen arra tör, hogy lelkületével átítassa az embereket, megrontsa a szeretetet, melyet szentül kellene ápolnunk a testvérek között, megrontsa a bizalmat, szítsa az irigységet, gyanúsítást s a nyelvek háborúját. Ne érjenek minket azon, hogy Sátán munkatársaiként viselkedünk. – *Bizonyágtételek*, 7. köt., 183. o.

Március 23., szerda

Önsanyargatás, vezeklés és szüntelen bűnvallomás és őszinte megtérés nélkül, valamint böjtök, ünnepek és külsőleges engedelmesség őszinte lelkesedés hiányában – mindezek teljesen értéktelenek. Krisztus áldozata elegendő üdvösségünkhöz. Krisztus teljes értékű és hatékony áldozatot hozott, ezért az érdemeit nélkülöző emberi erőfeszítés mit sem ér. Az ilyen úttal nemcsak hogy nem tiszteljük Istent, de jelen és jövőbeni hasznosságunkat is leromboljuk. Ha elmulasztjuk értékelni Krisztus áldozatát, ártó befolyást árasztunk. Ez megfoszt reményeinktől és kiváltságainktól, továbbá hamis és veszélyes elméletek elfogadásához vezet a megváltással kapcsolatban, amelynek lehetősége végtelen áron lett megvásárolva számunkra. Az emberek nem úgy értik a megváltási tervet, mint amelyen keresztül isteni erőt nyerhetnek emberi erőfeszítéseik sikere érdekében. – *Szemelvények*, 3. köt., 190. o.

„Új szívet is adok nektek.” Akár a vérnek a testben, Krisztusnak kell szívünkben lakoznia s éltető erőként áramlania bennünk. Lehetetlen elég nyomatékosan szólnunk erről. Míg vértzetünk az igazság, a meg-

győződésünket a Krisztus életét jellemző élő szeretettel kell megerősítenünk. Ha az igazság, az élő igazság nem testesül meg a jellemünkben, egyikünk sem állhat meg. Egyetlen hatalom tehet és tarthat meg állhatatosnak – Isten kegyelme az igazságban. Aki bármi másban bízik, az már tántorog, készen az elesésre.

Az Úr azt kívánja, hogy rá támaszkodjatok. Ragadjatok meg minden lehetőséget, hogy a világosságra jöjjetek. Ha elszakadok az Istentől jövő szent légből, miként ismerhetitek föl a lelki dolgokat? – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 189. o.

Jöjjetek Jézushoz, találjatok nála nyugalmat és békét! Sátán azt sugallja, hogy helyzetetek reménytelen, és önmagatokat nem üdvözíthetitek. Ez igaz, helyzetetek valóban reménytelen. Emeljétek fel Jézust előtte, és mondjátok ezt: „Feltámadt Megváltómban bízom, aki nem fogja megengedni, hogy tönkremenjek. A nevében diadalmaskodom. Ő az én igazságom és örömömnek koronája.” Senki ne érezze reménytelennek esetét, mert nem az. Jóllehet bűnösnek és elveszettnek tartjátok magatokat, de éppen ebben az állapotban van szükségetek a Megváltóra. Ha megvallandó bűneid vannak, ne vesztegesd az időt! Most van itt az arany lehetőség: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson bennünket minden hamiságtól.” (1Jn 1:9) Azok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot, megfognak elégtételt, mert Jézus azt ígérte. Drága Megváltó! Karjai tárva vannak előttünk, és hatalmasan szerető szíve arra vár, hogy megáldjon bennünket. – *Szemelvények*, 1. köt., 352. o.

Március 24., csütörtök

Az igazi keresztyén élete bizonyosságot tesz arról, hogy egyesült Krisztussal. Énjét elrejtette, hogy láthatóvá váljon Jézus... „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhöz; mert meg fogjuk őt látni, amint van.” (1Jn 3:2) Ezek után, akinek élete el van rejtve Krisztusban, és aki ezen a földön megharcolta a hit nemes harcát, Isten országában Megváltója dicsőségében fog ragyogni. (...)

Isten szándéka rátok vonatkozóan az, hogy olyan életet éljétek, ami másokat jobbá tesz, és bemutatja Krisztus képességét, a reménység

dicsőségét bennetek. Azt szeretné, hogy elmondhassátok Pál apostollal együtt: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2:20) – *Reflecting Christ*, 107. o.

Amikor a kipróbáltak arcát néztem, kik az Úr szemében értékesek voltak, és láttam, hogy egyesek majdnem készek voltak arra, hogy vérteteket letegyék... felmerült bennem a kérdés: Ki fogja a kérést ezen éltes, kimerült harcosainak helyét betölteni? Ki fogja magát odaszentelni Isten művére? Hol vannak azok, kik ismerik az igazságot, Jézust és a lelkeket, akikért meghalt, eléggé szeretik, hogy magukat megtagadják, és válasszák a szenvedéseket, melyet a vallás nyújt, és kimenjenek a táborból, hogy Krisztus gyalázatát hordozzák? (...)

Testvérek, a hit komoly imáit küldjétek fel Istenhez, hogy az Úr munkásokat ébresszen és küldjön ki a szántóföldre, mert „az aratni valók sok, de a munkás kevés”. – *Életünk és munkánk*, 276–277. o.

Eljön az Úr! Erről kell bizonyosságot tennünk nemcsak a szánkkal, de az életünkkel és a jellemünkkel is. Mégis sokan, akiknek pedig Isten világosságot és tudást, tekintélyt és a gazdagság talentumait adta, nem szeretik az igazságot, és nem gyakorolják azt. Olyan sokat ittak az önzés és a világiasság részegítő poharából, hogy megittasodtak a világi gondoktól. Testvéreim, ha továbbra is tétlenek, világiasak, önzők maradtok, Isten bizonyosan mellőzni fog benneteket, és olyanokat hív el, akik kevésbé önzők, kevésbé vágyakoznak a világi tisztesség után, és akik nem haboznak a táboron kívül is nekivágni a figyelmeztetés hirdetésének, mint Mesterük tette, még ha szidalmazták is őket. Olyan embernek adja a munkát, aki vállalja, értékeli azt, s beleszövi annak elveit mindennapi életébe. Olyanokat választ majd, akik alázatosan az Úr nevének dicsőítésére törekednek, s nem a maguk tiszteletére és előmenetelére. Embereket támaszt, akikben ugyan nincs annyi világi bölcsesség, de összeköttetésben állnak Ővele, felülről kérve az erőt és tanácsot. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 461. o.